

Josep Fèlix Ballesteros: «Em quedo amb haver pogut ajudar a la gent»

Qui va ser alcalde de Tarragona entre 2007 i 2019 tancarà el pròxim 17 de juny la seva etapa com a càrrec públic

Josep Fèlix Ballesteros va començar la seva trajectòria com a regidor de l'Ajuntament de Tarragona l'any 1983. | Antonio Ramos

Josep Fèlix Ballesteros (Tarragona, 1959) tancarà el pròxim 17 de juny la seva etapa com a càrrec públic després de 36 anys de servei, 24 com a regidor ?de govern i a l'oposició? i 12 com a **alcalde de Tarragona** ?entre 2007 i 2019?. Va estrenar-se com a conseller de l'Ajuntament el 1983 i des de llavors només va estar fora del consistori en el mandat 1999-2003.

Dedicat professionalment a la psicopedagogia, va ser cap de llista del **PSC** de Tarragona en cinc eleccions, en va guanyar quatre i mai va perdre uns comicis sent alcalde. En la seva llarga trajectòria també ha estat diputat de la **Diputació de Tarragona** i ha ocupat diversos càrrecs orgànics al seu partit, tant en l'àmbit de Tarragona com de Catalunya.

Els seus darrers anys al consistori han estat marcats per la seva imputació en el conegut com a **Cas Inipro**, que es preveu que es jutgi durant el 2024. En les seves darreres setmanes com a càrrec públic, **TarragonaDigital.com** ha parlat amb ell de la seva trajectòria, de com veu la política tarragonina actual i de les memòries que té previst escriure.

"Haver pogut ajudar a la gent és el més important i el més bonic"

- **Marxa quan vol? O aquest darrer mandat no estava previst?**

- Marxo quan vull. Abans d'aquest darrer mandat vaig tenir dubtes per temes familiars. Passades les eleccions vaig pensar deixar el càrrec públic, però tothom em va demanar que continués

perquè hagués semblat que havíem perdut i cal recordar que vam guanyar les eleccions. Ha estat una manera de reivindicar el nostre resultat.

- 24 anys de regidor. 12 anys d'alcalde. Li han passat volant?

- Han passat molt de pressa. Vaig entrar amb 23 anys, potser massa jove, ja que estava acabant la carrera de Ciències de l'Educació. Ha passat de tot. Vaig entrar en plena Transició i vaig aprendre molt de tots, de gent de dretes i de gent d'esquerres. Els debats tenien molt interès, eren debats d'argumentació, amb gent molt intel·ligent. Hi havia, a més, un fons de respecte.

El retrat de Josep Fèlix Ballesteros penja a la galeria dels alcaldes des de fa algunes setmanes. Foto: Antonio Ramos

- Tres mandats com a alcalde. De què està més orgullós?

- Podria parlar de l'obra més important que s'ha fet mai a la ciutat, el Mercat Central i el seu entorn, però del que estic més orgullós és d'haver estat a prop de la gent i que els ciutadans em continuïn considerant una persona propera. Haver pogut ajudar a la gent és el més important i el més bonic.

Recordo amb afecte haver anat a explicar el conte de la nena d'Ivori a l'Escola Mediterrani de Campclar, els va agradar molt i m'ho van agrair amb un escrit que guardó amb molta il·lusió. I des de llavors vaig fer-ho en moltes altres escoles.

"Els Jocs Mediterranis van sortir millor del que esperava"

- Quin és el pitjor moment de la seva trajectòria política?

- La mort de dos grans regidors: la del Josep Lluís Navarro, que va morir quatre mesos després de l'inici de mandat, i la de l'Anna Santos, una dona compromesa amb el feminisme i amb la gent que ho necessitava.

- Li ha quedat alguna espineta clavada?

- No haver fet la reforma administrativa. Aconseguir que l'administració sigui molt més àgil. No em consola que els que han vingut després ho estiguin fent pitjor, perquè això és dolent per la societat.

- Els Jocs Mediterranis van tenir moltes crítiques. Van sortir com esperava?

- Van sortir millor del que esperava. L'avaluació del Comitè Internacional dels Jocs va ser d'excel·lent. Cal recordar que vam haver d'ajornar la cita un any perquè estàvem una situació difícil i el govern espanyol no va poder posar els diners.

Tot i no fer les inversions que es van fer a Almeria, els equipaments es van acabar a temps i l'organització va ser extraordinària. En els grans esdeveniments sempre hi ha crítiques i ara la gent està descobrint el llegat, exemplificat en el Palau d'Esports o l'Anella.

En alguna cosa ens vam equivocar, segur, però crec que també vam tenir virtuts, com tenir moltes subseus, com per exemple Barcelona que va ser subseu de Tarragona.

- Canviaria alguna cosa?

- Invertir més esforç en el fet que hagués vingut més gent. Alguns esports van estar fluixos de públic, però estic orgullós de dues coses que ara són referència en els Jocs Mediterranis: l'èxit dels voluntaris (en vam tenir 7.400) i que la mascota es fes en un concurs entre les escoles de la demarcació.

"Estic molt tranquil amb el Cas Inipro, tot quedarà en no res"

- El Cas Inipro s'arrossega des de fa anys. S'ha sentit maltractat?

- Sí, m'he sentit maltractat pels polítics. Per la justícia, no, perquè segueix el seu camí. Estic molt tranquil i convençut que al final tot quedarà en no res, però és veritat que la pena del Telediario, com diuen, l'hem passat.

- Què és el que més l'ha molestat?

- El que m'emprenya més és que la meua família també ho ha patit. Això acabarà bé i no passarà res, però hi ha gent que s'ha portat molt malament i que, sabent que soc innocent, han fet veure que era culpable. El temps posa cadascú en el seu lloc. Per tant, jo m'espero i en el moment que passi tot, faré una roda de premsa.

- Fa poques setmanes, es va penjar el seu retrat a la galeria dels alcaldes. Què va sentir?

- Una sensació molt rara, de vertigen. Com em va dir la meua filla, ara estic penjat per sempre. Va ser una sensació molt rara. Primer per trobar-me al costat de grans alcaldes, com van ser els dos alcaldes de la República, el Josep Maria Recasens, que va ser un gran alcalde, i el Joan Miquel Nadal, amb qui vaig tenir algunes disputes, però que sempre ens vam respectar.

Davant això, vaig pensar que potser sí que és veritat que passo la història, encara que sigui en un raconet.

- Va deixar de ser alcalde fa gairebé quatre anys. Què ha copsat entre la ciutadania en aquest darrer mandat?

- Molt afecte per part de la gent, però moltíssim. Molta gent m'aturava pel carrer i era difícil no arribar tard a tots els llocs. També quan va morir la meua senyora, que és el moment més dur d'aquests darrers anys, havia d'anar pel carrer fent veure que parlava per telèfon perquè la gent m'aturava, m'abraçava. Aquest afecte és el que he notat més.

I cap al final del mandat, molta gent em deia 'el trobem a faltar' o 'us trobem a faltar'. I això és dolent per la ciutat, perquè vol dir que el govern no està a l'altura.

"Més enllà dels companys de partit, el més bonic és haver fet grans amics a l'altra banda"

- Algú que no sigui del seu partit que l'hagi sorprès positivament en aquests anys?

- L'Alejandro Fernández, amb qui, des de la distància ideològica, vam fer una relació extraordinària. El Joan Aregio, que és un amic que faria el que fos per ell i jo sé que ell per mi també. El Josep Poblet, el Pitu Sevil, del Partit Popular, el Joan Miquel Nadal, que després de ser alcalde hem quedat amb una relació extraordinària a nivell personal.

Més enllà dels companys de partit, el més bonic és haver fet grans amics a l'altra banda. Te'n podria dir moltíssims. L'Ignasi Arbeloa, la Victòria Forns, que vam començar molt malament, l'Albert Abelló, que em va saber molt greu que morís tan jove, que ens vam arribar a respectar i valorar.

- I algú que l'hagi decebut?

- L'alcalde Pau Ricomà. Ens coneixíem, havíem anat al mateix col·legi, èrem amics, vam compartir el meu primer mandat ?ell era el president d'una empresa municipal sent jo alcalde?. Però m'ha decebut molt, sí.

- I ara què? Deixa la política o encara hi haurà una porta oberta?

- Deixo el càrrec públic, però no la política, que és una malaltia que no es cura mai. Això sí, ja no tindrè càrrec públic per elecció popular. No perquè hagi quedat fart, sinó perquè cal donar pas per un costat. Ara tornaré a la meva activitat privada fins que em toqui jubilar-me, que espero allargar-ho una mica més.

I també el fet de viure com un ciutadà més, que és el que començo a sentir ara en aquests moments, que puc anar per la Rambla, la gent em saluda, però ja no em demana coses de l'Ajuntament.

- En la seva trajectòria, en què ha fet tots els papers de l'auca, dona per escriure unes memòries. Ho té previst?

- Sí, vull fer un llibre amb les meves memòries, però em vaig proposar l'objectiu de deixar passar mínim cinc anys per tenir una mica de perspectiva de tot plegat. La veritat és que em fa il·lusió fer-ho perquè tinc anècdotes divertidíssimes, tant de Tarragona com de fora, com de la Casa Reial, de Brussel·les, dels Estats Units... perquè m'he mogut molt i he portat Tarragona arreu.

Fins i tot explicaré una petita 'baralla' amb l'alcaldesa de Gènova perquè vaig posar en dubte que Cristòfol Colom fos genovès, comentant-li que podria ser català o, fins i tot, tarragoní.

"El nivell polític actual és bastant penós"

- Vist des de fora, sembla que l'ambient polític al plenari s'hagi enrarit. Té aquesta mateixa sensació des de dins?

- El nivell polític actual és bastant penós. Ho dic així de clar i que ningú se senti ofès, però és veritat que ha baixat molt el nivell. Recordo els plenaries dels anys 80, amb debats intensos, però argumentats, rigorosos, seriosos i posant sobre la taula els arguments de cadascú sense desqualificar a l'altre. Ara, això no passa.

Ara es busca com clavar el punyal, fins i tot com insulto per guanyar un titular o un tuit. La política és defensar els posicionaments de cadascú, però des del respecte i des de la voluntat d'acord. Si finalment no hi ha acord, mala sort, però has d'intentar-ho. S'ha de considerar l'altre un adversari, però mai un enemic. Sé que això sona una mica antic, però és que ara hi ha poc argumentari.

- Sobta que el seu relleu al PSC vingui d'un altre partit i que durant uns anys, quan vostè era alcalde, el criticqués amb duresa.

- Entenc perfectament que pugui semblar estrany, tanmateix crec és molt bonic. Algú que m'ha criticat, ha estat capaç de veure que el camí que ell defensava fins aleshores no era, sinó que el camí era el que defensem nosaltres. A més, la primera vegada que ens vam reunir, El Rubén Viñuales em va reconèixer que m'havia votat dues vegades i que era socialdemòcrata de convenciment.

Anys després, li vaig dir que s'havia equivocat de lloc i que hauria de venir amb nosaltres. Cosa que, finalment, ha acabat passant. Pot ser sorprenent, però crec que és positiu, perquè hem incorporat gent d'altres mentalitats i d'altres sensibilitats al nostre projecte i això és el que el fa gran.

- Un darrer missatge a la ciutadania?

- Que continuïn confiant en la política i en els polítics malgrat que hi ha moments que és difícil. I que vagin a votar, que votin qui vulguin, però que no deixin de fer-ho perquè la democràcia és el millor que ens ha passat en els últims anys i s'ha de defensar. I també que creguin en la ciutat de Tarragona, que té unes potencialitats enormes.